

יוצא לאור לפרשת בחוקותי ה'תשע"ט
(מספר 35)

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן
מליובאוויטש

בעניני גאולה ומשיח

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות חמשים ושתיים לבריאה
ה' תהא שנת נפלאות בכל
שנת הצדי"ק לכ"ק אדמו"ר שליט"א

לזכות

הרה"ת ר' יעקב מיכאל הלוי בן מרת עלקא שיחי' גינזבורג
ליום הולדתו, ר"ח סיון
הרה"ת ר' ישראל זאב בן מרת יענטא פערל שיחי' פיינער
ליום הולדתו, ר"ח סיון
הרה"ת ר' יהודה ארי' ליב בן מרת חי' גאלדא שיחי' קארף
ליום הולדתו, ר"ח סיון
הרה"ת ר' שמואל בנימין בן מרת רחל שיחי' פאגעלמאן
ליום הולדתו, ג' סיון

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחי' שגלוב

* * *

לעילוי נשמת

הנגיד רודף צדקה וחסד

הרה"ח ר' ישכר דוב בן הרה"ח ר' יונה ע"ה

ווייס

נפטר ביום ז"ך אייר ה'תשע"א

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י

אנ"ש דלאס-אנדזשעלעס, קאליפארניע שיחי'

היי שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner

In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*

To Dedicate This Publication

In Honor Of Your Family Or A Loved Ones

For More Info. Call:

(718) 753-6844 or (323) 934-7095

or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:

<http://www.torah4blind.org>

To dedicate an issue in honor of a loved one, call (323) 934-7095

מפתח ותוכן

פ' בחוקותי

א. שתי תקופות בימות המשיח 3

הדרן על הרמב"ם (וסיום מס' כתובות): "ועץ השדה יתן פריו" (בחוקותי כו, ד) - משל או כפשוטו; ביאור דעת הרמב"ם שלעת"ל עולם כמנהגו נוהג, אף שתחיית המתים היא חידוש במעשה בראשית

הוספה / בשורת הגאולה

ב. משיחות ליל ויום ג' פ' ויחי, עשרה בטבת, וש"פ ויחי, י"ד טבת ה'תשנ"ב 18

כבר נשלמו כל מעשינו ועבודתינו; "כלו כל הקיצין" וכבר עשו תשובה, וכבר נסתיימו כל ההכנות ובאופן ד"הכנה רבתי", והכל מוכן לסעודה דלעתיד

ג. משיחות ש"פ שמות, כ"א טבת ה'תשנ"ב 19

"כלו כל הקיצין" וכבר עשו תשובה וכבר סיימו הכל, גם "צחצוח הכפתורים", וצריכים רק שהקב"ה יפתח עיניהם של ישראל שיראו שכבר ישנה הגאולה, ויושבים אצל השולחן ערוך בסעודת לויתן ושור הבר כו; "מ"מי חייך" בזמן ומקום זה נכנסים תיכף להחיים דימות המשיח וחיים נצחיים בלי שום הפסק כלל ח"ו; להכין את עצמו ואחרים להמצב דימות המשיח; לימוד הל' מלך המשיח; יה"ר שלאחרי שישנו כבר ה"מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצות כדוד אביו . . ויכון כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמת ה" שהוא "בחזקת שהוא משיח", שיהי' מיד ה"משיח בודאי"

לעילוי נשמת
הרה"ח הרה"ת אי"א
ר' יקותיאל מנחם ע"ה
ב"ר שרגא שליט"א
ראפ

חסיד ומקושר בכל נימי נפשו
לכ"ק אדמו"ר מה"מ
משגיח ומשפיע
בישיבת תומכי תמימים
ליובאוויטש המרכזית 770
ניהל הבית חב"ד
בנמלי התעופה
ובחברת "אל על" במיוחד
וזכה שהרבי שלח המצות ע"י
ואמר עליו "אונזער יקותיאל"
נואם קבוע בסיומי הרמב"ם ב-770
והדפיסם ב"תקות מנחם"
ניהל "ועד המחנכים"
פעל במרץ בעניני שלימות הארץ
ראש מטה שירה וזמרה
לקבלת פני משיח צדקנו
קירב רבים אל רבנו ובדרכי נועם
השאיר דור ישרים יבורך
הולכים בדרכי רבותינו נשיאנו

נקטף בתאונת דרכים
ביום השני לפ' "וקם שבט מישראל"
י"ב תמוז ה'תשע"ה
ת. נ. צ. ב. ה.
(מנוסח המצבה)
*

נדפס ע"י ידידיו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

Reprinted with permission of:
"Vaad L'Hafotzas Sichos"
by:

Moshiach Awareness Center,
a Project of:
Enlightenment For The Blind, Inc.
602 North Orange Drive.
Los Angeles, CA 90036

Tel.: (323) 934-7095
Fax: (323) 934-7092

<http://www.torah4blind.org>
e-mail: yys@torah4blind.org

Rabbi Yosef Y. Shagalov,
Executive Director
Printed in the U.S.A.

בחוקותי* ב

שתי תקופות בימות המשיח

ובימות המלך המשיח יודע לכל לאי זה דבר הי' משל ומה ענין רמזו בהן.

ולאחמ"כ ממש"ך⁸: אמרו חכמים אין בין העוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכויות בלבד ע"כ.

ולכאורה יש סתירה לדעת הרמב"ם הנ"ל¹⁰ שבימות המשיח לא יבטל, דבר ממנהגו של עולם כו' אלא עולם כמנהגו נוהג" ממה שאמרו בתורת כהנים¹¹ בפרשתנו עה"פ¹², ועץ השדה יתן פריו" - „ומנין שאף אילני סרק עתידים להיות עושים פירות, ת"ל ועץ השדה יתן פריו" ועד"ז הוא בסוף מס' כתובות: „אמר רב חייא בר אשי אמר רב עתידין כל אילני סרק שבארץ ישראל שישטענו פירות, שנאמר¹³: כי עץ נשא פריו תאנה וגפן נתנו חילם", שזהו הרי ענין של ביטול מנהגו של עולם¹⁴.

א. כתב הרמב"ם בהלכות מלכים: אל יעלה על הלב שבימות המשיח יבטל דבר ממנהגו של עולם, או יהי שם חידוש במעשה בראשית, אלא עולם כמנהגו נוהג, וזה שנאמר בישעי"ג וגר זאב כו' משל וחידה כו' שיהיו ישראל יושבין לבטח עם רשעי עכו"ם⁵ המשולים כזאב ונמר, שנאמר⁶ זאב כו' ויחזרו כולם לדעת האמת, ולא יגזלו ולא ישחיתו, אלא יאכלו דבר המותר כו' שנאמר ואר"י כו' וכן כל כיוצא באלו הדברים בענין המשיח הם משלים,

משיחות חודש ניסן תשל"ג. נדפס בלקו"ש חכ"ז ע' 191 ואילך. תרגום מאידית.
* הדרן על הרמב"ם (וסיום מס' כתובות).
(1) פ"ב ה"א.
(2) ראה בפ"י ואם יעלה על הדעת - ברמב"ם רפ"א (הדרן לרמב"ם (קה"ת, ברוקלין, י"א ניסן תשמ"ה) ס"ט).

(3) וכ"ה בהל' תשובה פ"ט בסופו („כמנהגו הולך"). פיה"מ סנהדרין - הובא לקמן הערה 77.
(4) י"א, ו.

- מה שהקשה הרמב"ם ממה שנאמר בישעי"ג - ולא הקשה ממש"ג בתורה (פרשתנו כו, ו) „והשבתי ח"י רעה" ווכהשגת הראב"ד, הובא לקמן בפנים ס"ג) - כי פסוק זה אפשר לפרשו כהרמב"ן עה"פ (וראה אגרת תחיית המתים להרמב"ם), „שלא יבואו חיות רעות בארצכם כי בהיות השובע וברכות הטובה והיות הערים מלאות אדם לא תבואנה חיות בישוב". ולפ"ז אינו ביטול מנהגו של עולם ואין צריך לדחוק בכתוב שנאמר דרך משל. וראה לקמן בפנים סעיף ג.

(5) שינוי הצענזאר וצ"ל „גויים" או „אומות העולם".

(6) ירמ"ה, ו.

(7) ישעי' שם, ז.

(8) שם ה"ב. וכ"ה במקומות שבהערה 3.
(9) ברכות לד, ב. וש"נ.
(10) וראה דברי הרמב"ם עצמו בזה (אגרת תחה"מ שלו אות ו' (הובא לקמן ס"ז)).
(11) הובא בפרש"י עה"פ.
(12) כו, ד.
(13) יואל ב, כב.
(14) ולהעיר דהחילוק בין שני סוגי אילנות אלו, עץ מאכל ואילני סרק, הוא גם בהלכה (וראה גם לקמן הערה 62): בעץ מאכל נאמר (שופטים כ, יט) „לא תשחית את עצה", רק עץ אשר תדע כי לא עץ מאכל הוא אותו תשחית וכרת" (שם, כ), משא"כ אילני מאכל (ב"ק צא, סע"ב. רמב"ם הל' מלכים פ"ו ה"ח"ט)*.

(* ואין להקשות (ע"פ הנ"ל בפנים): מכיון שאילני מאכל אסור לקצוץ אפילו בחורף, שאז אין

ונוסף ללימודו בזה, להשפיע גם על עוד בנ"י מסביבתו, אנשים נשים וטף, באופן ד"והעמידו תלמידים הרבה"⁶, ומהם יראו וכן יעשו רבים.

ויהי רצון, שע"י עצם ההחלטה בדבר יקבלו תיכף ומיד את השכר, הקיום בפועל של דברי הרמב"ם בסיום ספרו⁷, שלאחר שישנו כבר ה"מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצות כדוד אביו . . . ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמת ה" - שאז „בחזקת שהוא משיח" - שכבר יהי' מיד „משיח בודאי", עי"ז ש„עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל . . . ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד כו".

גם – „לצחצח הכפתורים“, וצריך רק שהקב"ה יפתח את עיניהם של בנ"י שיראו שהגאולה האמיתית והשלימה כבר ישנה, ויושבים כבר לפני שולחן ערוך, בסעודת לויתן ושור הבר² וכו' וכו'.

מזה מובן . . בדורנו זה ובזמננו זה, לאחר ששכר סיימו הכל (כנ"ל), ישנה הבטחה גמורה בתורה, שבטח יהי' „(תזכור יום צאתך ממצרים) כל ימי חיך . . להביא לימות המשיח³“,

ובפשטות – שלא זקוקים להפסק ח"ו בין „כל ימי חיך“ ו„ימות המשיח“ (כמו שהי' אצל בנ"י בכל הדורות שלפני דורנו זה), אלא „כל ימי חיך“ דכאו"א מישראל, חיו הגשמיים כנשמה בגוף, כוללים בפשטות (גם) „ימות המשיח“ בלי הפסק, מכיון שהגאולה באה תיכף ומיד ממש ברגע זה ובמקום זה (אפילו אם זה מצב דלילה, „הבאים מצרימה“), כך שהרגע האחרון דהגלות והנקודה האחרונה דהגלות נעשים רגע ראשון ונקודה ראשונה דגאולה,

ומ„ימי חיך“ בזמן הזה ובמקום הזה, בלי שום הפסק כלל ח"ו (אפילו אם הוא כבר למעלה משבעים שנה וכיו"ב), עובר כאו"א מישראל מיד – בתכלית השלימות, „ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין⁴“, בההמשך ד„כל ימי חיך“ בימות המשיח, וחיים נצחיים שיהיו אז.

ובנוגע לפועל הכוונה היא, שהעבודה דבנ"י עתה צריכה להיות „להביא לימות המשיח“, גלות כבר תיכף בפועל איך שהמצב ד„הבאים מצרימה“ בגלות הוא באמת מצב ד„גאולת ישראל“, עי"ז שמתכוונים בעצמם ומכינים אחרים למצב ד„ימות המשיח“.

כולל ובמיוחד – בקשר עם יום ההילולא דהרמב"ם – ע"י שמתחזקים ומוסיפים בלימוד ספר משנה תורה להרמב"ם . . ובפרט – בספר הרמב"ם עצמו – הלכות מלך המשיח⁵, בשני הפרקים האחרונים דהלכות מלכים בסיום ספר משנה תורה.

אבל אי אפשר לומר כן, כי [נוסף לכך שבכלל קשה לומר¹⁹ על דברי תנאים ואמוראים (משא"כ דברי הנביאים) שאינם אלא משל, הרי בנדוד קשה ביותר, כי]

המאמר הנ"ל בתו"כ בא בהמשך לכמה ברכות שתוכנם דוקא ברכות גשמיות, כולל גם הברכה שבפסוק²⁰ „ונתנה הארץ יכולה ועץ השדה יתן פריו“, „לא כדרך שהי' עושה עכשיו אלא כדרך שעושה בימי אדה"ר כו' נזרעת ועושה פירות בן יומה כו' נטוע ועושה פירות בן יומה כו' העץ נאכל“, והיינו שהברכה היא כפשוטה בגשמיות ממש²⁰.

ועד"ז בכתובות בא המאמר בהמשך²¹ לכמה מאמרים²² שבהכרח מתפרשים כפשוטם, ולדוגמא: ²³ „ר' חנינא מתקן מתקלי' כו' קטיגוריא בת"ח כו'“, ואם כן מסתבר שגם מאמר זה (עתידין כל אילני סרק כו') הוא כפשוטו²⁴.

(19) אבל ראה רמב"ם הלי' תשובה פ"ח ה"ב (וראב"ד שם). פיה"מ שבהערה 77.
(20) פרשתנו כו, ד.

(20*) משא"כ במחז"ל שבת (ל, ב), „עתידיים אילנות שמוציאין פירות בכל יום“ (בלי הדגשה „כדרך שעושה בימי אדה"ר“), אין מוכרח שהוא כפשוטו. וראה לקמן הערה 77.

(21) ראה תוס' כתובות קיב, ב ד"ה עתידין: לפי שרוצה לסיים בדבר טוב נקט לה הכא. אבל ע"פ הידוע שגם כשמרו"ל בא כדי לסיים בטוב וכיו"ב ישנה שייכות ביניהם – מסתבר לומר, שעכ"פ שווים הם בזה שכולם פירושים כפשוטם. וראה לעיל בגמ' שם קיא, ב „דאיירי בהני מילי“ (לי' התוס' שם). וראה הערה 24.

(22) שם קיב, א.
(23) שם, סע"א ואילך.

(24) וגם (במאמר זה עצמו) – הרי מביא ראי' מהכתוב „עץ נשא פריו תאנה וגפן נתנו חילם“

ב. לכאורה אפשר הי' לומר¹⁴: שלדעת הרמב"ם אף מאמרי חז"ל הנ"ל הם „משל וחידה“, ולדוגמא:

עץ מאכל מורה (כמחז"ל¹⁶) על תלמידי חכמים, ואילני סרק אלו עמי הארץ, ולעתיד לבא יוציאו גם אילני סרק – עמי הארץ, פירות, כלומר שיהיו לתלמידי חכמים¹⁷ (או פירוש אחר כיו"ב¹⁸).

(14*) ודוחק גדול לומר שהרמב"ם ס"ל שהמאמר בתו"כ והמ"ד בגמ' סוף כתובות הוא דלא כשמואל דאין בין עוה"ז לימיה"מ אלא כו' (שהרמב"ם פסק כוותי' – ראה לקמן ס"ח*). וכדמוכח גם מזה שבפיה"מ (שהובא לקמן הערה 77) מסביר מרו"ל ודעת החכם דארץ ישראל תוציא גלוסקאות, ולא כתב שהוא דלא כשמואל (וכדעת חכמים בשבת סג, א).

(15) ראה עד"ז בענף יוסף לע"י כתובות שם. ולהעיר גם מעיון יעקב שם.

(16) ראה תענית ז, א.

(17) ראה רמב"ם סוף הלי' מלכים.

(18) ע"פ מרו"ל סוטה (מו, סע"א. וראה ב"ר פ"ל, ו. ועוד. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1114 ואילך), „מאי פירות . . מצות“ – שגם אלו שבוה"ז הם רק בסוג ד„מלאים מצות כרמון“ (ברכות נו, א. וש"ג), לעת"ל יעשו הרבה מצות ומע"ט.

עושין פירות, כיון שבקיץ עושין - למה מותר לקצוץ אילני סרק בזה"ז, הרי (אע"פ שעכשיו אילני סרק הם) יטענו פירות לעת"ל?

כי התורה בעצמה חילקה בזה, ואמרה „עץ אשר תדע כי לא עץ מאכל הוא אותו תשחית גו“, דהיינו שהאיסור הוא לקצוץ אילן שהוא (עתה) בסוג „עץ מאכל“ (ואילן שהוא בסוג זה - גם בחורף אסור לקצוץ); אבל אילן שאינו בסוג זה, שהוא אילן סרק, אע"פ שלעת"ל יטענו פירות - אינו בכלל האיסור (ובפרט ע"פ דלקמן בפנים סעיף ו', דזה שלעת"ל יטענו פירות הוא חידוש בהאילנות).

(* ובפרט דבעל המאמר בכתובות הוא רב.

חיים נצחיים וואָס וועט דעמולט זיין.

ובנוגע לפועל מיינט עס, אַז די עבודה פון אידן איצטער דאַרף זיין „להביא לימות המשיח“, צו שוין גלייך מגלה זיין בפועל ווי דער מצב פון „הבאים מצרימה“ אין גלות איז באמת אַ מצב פון „גאולת ישראל“, דורך דעם וואָס מ'גרייט זיך אַליין און מ'גרייט צו אַנדערע צו דעם מצב פון „ימות המשיח“.

כולל ובמיוחד – בקשר מיט דעם יום ההילולא פון דעם רמב"ם – דורך מחזק זיין און מוסיף זיין אין לימוד ספר משנה תורה להרמב"ם . . ובפרט – אין ספר הרמב"ם עצמו – הלכות מלך המשיח⁵, אין די לעצטע צוויי פרקים פון הלכות מלכים בסיום ספר משנה תורה.

און נוסף צו דעם אייגענעם לימוד בזה, זאָל מען זען אויך משפיע זיין אויף אַנדערע אידן אַרום זיך, אנשים נשים וטף, באופן פון „והעמידו תלמידים הרבה“⁶, ומהם יראו וכן יעשו רבים.

ויהי רצון, אַז דורך דער עצם החלטה בדבר זאָל מען תיכף ומיד באַקומען דעם שכר, דער קיום בפועל פון דברי הרמב"ם בסיום ספרו⁷, אַז לאחרי וואָס מ'האָט שוין דעם „מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצות כדוד אביו . . ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמת ה'“ – וואָס ער איז „בחזקת שהוא משיח“ – זאָל ער שוין גלייך ווערן „משיח בודאי“, דורך דעם וואָס „עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל . . ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד כו“.

(משיחות ש"פ שמות, כ"א טבת תשנ"ב)

כמדובר ריבוי פעמים דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שנוסף ע"ז שכבר „כלו כל הקיצין“¹, כבר עשו בני"ו תשובה, וסיימו הכל, כולל

(5) כ"ה הכותרת בדפוס ויניצאה רפד. שי.
(6) אבות פ"א מ"א.
(7) הלי' מלכים ספי"א.

ג. והנה הראב"ד שם²⁵ השיג על הרמב"ם וז"ל: והלא בתורה²⁶, „והשבתי חיה רעה מן הארץ“, שזה (אינו משל וחייה כי אם) ענין כפשוטו.

וברדב"ז על אתר כתב: ואין זו השגה, כשם ששאר הכתובים משל, גם זה משל, (וממשיך) אבל מה שראוי להאמין בזה שהדברים הם גם כפשוטם בארץ ישראל, כדכתיב²⁷ לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ, הארץ הידועה; וכן והשבתי חיה רעה מן הארץ, אבל בשאר ארצות עולם כמנהגו נוהג, והכתובים הם משל, שכן כתוב²⁸ ולא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה, ובא"י²⁹ יתקיים הפשט והמשל. ועפ"ז יש לומר, לכאורה, שמחלוקת הרמב"ם והראב"ד תלוי' בהבדל בין שני מאמרי חז"ל הנ"ל (בתו"כ ובכתובות) בענין אילני סרק:

בגמרא נאמר „אילני סרק שבארץ ישראל“ משא"כ בתורת כהנים הלשון הוא „אילני סרק“ סתם, שפשטות לשון זה מורה שאינו מדובר רק באילני סרק שבארץ ישראל אלא באילני סרק שבכל העולם כולו³⁰.

שמדובר בפשטות ע"ד גידול הפירות. משא"כ לפנ"ז בכתובות שם (קיא, ב) „אין לך כל אילן סרק שבא"י שאינו מוציא משוי שתי אתונות“, שלמדין מהכתוב (ויחי מט, יא) „ולשורקה בני אתונו“, שאי"ו „פשטי' דקרא“. וראה המשך הגמ' שם.

(25) וכן בהלי' תשובה פ"ח שם.
(26) פרשתנו כו, ו.
(27) ישעי' יא, ט.
(28) שם ב, ד (וושם: לא ישא).
(29) ראה ג"כ רמב"ן הנ"ל הערה 4. אגרת תחיית המתים שם.
(30) ובפרט שבהפסוק עליו קאי (כו, ד) לא

וההבדל ביניהם: לפי התו"כ יהי לעת"ל שינוי מנהגו של עולם, אבל לפי הגמרא לא יהי שינוי ממנהגו של עולם בכל העולם מלבד בא"י שתהא בה הנהגה מיוחדת.

והראב"ד סובר כשיטת התו"כ אשר „אילני סרק (סתם) עתידים להיות עושים פירות“ דמזה מוכח כנ"ל שהיה ביטול מנהגו של עולם,

[שכן הוא גם בהשגתו מן הפסוק „והשבתי חיה רעה מן הארץ“ שפירושו כפשוטו (ולא שגם הפסוק הזה מדבר בדרך משל (כנ"ל)), כמשמעות דרשת התו"כ עה"פ „ר' יהודה אומר מעבירן מן העולם ר' שמעון אומר משביתן שלא יזיקו (בפרט שמשנים מלשון הפסוק „מן הארץ“ ואומרים „מן העולם“)]

משא"כ הרמב"ם נוקט (לפי דעת הרדב"ז) כלשון הגמרא, שהכוונה רק לאילני סרק שבארץ ישראל, שעל כן „ראוי להאמין כו' שהדברים הם גם כפשוטם בארץ ישראל כו' אבל בשאר ארצות עולם כמנהגו נוהג“.

ד. אולם פירוש הרדב"ז אינו מובן לכאורה, בפרט בהסברת דעת הרמב"ם:

א) ממה שסתם הרמב"ם וכתב שבימות המשיח לא יבטל „דבר מנהגו של עולם“ מובן שנכלל בזה גם א"י, שכן אם בא"י יתחוללו אותם נסים

נאמר „בארצכם“, „הארץ“ וכיו"ב (ע"ד שנאמר בפסוק שם, ה"ו). ודוחק לומר שבא בהמשך לתחילת הכתוב, ונתנה הארץ יבולה“. אלא ש"ל שכל הברכות לישראל – בפשטות הכוונה לבני' בזמנים כתיקונם – כשישראל בארצם. וראה דרשת התו"כ בפירוש „ונתתי גשמיכם בעתם“.

גח.

מ'האָט שוין גערעדט מערערע מאָל דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אַז נוסף אויף דעם וואָס ס'איז שוין „כלו כל הקיצין“¹, האָבן אידן שוין תשובה געטאָן, און מ'האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט, כולל אויך – „צופוצן די קנעפלעך“, און מ'דאַרף נאָר האָבן אַז דער אויבערשטער זאָל אויפגעפּענען די אויגן פון אידן זיי זאָלן זען ווי ס'איז שוין דאָ די גאולה האמיתית והשלימה, און מ'זיצט שוין באַ דעם שולחן ערוך, בסעודת לויתן ושור הבר² וכו' וכו'.

דערפון איז פאַרשטאַנדיק . . בדורנו זה ובזמננו זה, לאחרי וואָס מ'האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט (כנ"ל), האָט מען די הבטחה גמורה אין תורה, אַז עס וועט זיכער זיין „(תזכור את יום צאתך מארץ מצרים) כל ימי חיך . . להביא לימות המשיח“³,

ובפשטות – אַז מ'דאַרף ניט אַנקומען צו אַ הפסק ח"ו צווישן „כל ימי חיך“ און „ימות המשיח“ (ווי דאָס איז געווען באַ אידן בכל הדורות שלפני דורנו זה), נאָר „כל ימי חיך“ פון יעדער איד, זיינע חיים גשמיים אַלס נשמה בגוף, זיינען כולל בפשטות (אויך) „ימות המשיח“ בלי הפסק, וואָרום די גאולה קומט תיכף ומיד ממש ברגע זה ובמקום זה (אפילו אויב דאָס איז אַ מצב פון לילה, „הבאים מצרימה“), אַזוי אַז דער רגע האחרון פון גלות און די נקודה אחרונה פון גלות ווערט דער רגע ראשון און נקודה ראשונה פון גאולה,

און פון „ימי חיך“ בזמן הזה ובמקום הזה, בלי שום הפסק כלל ח"ו (אפילו אויב ער איז שוין עלטער פון שבעים שנה וכיו"ב), גייט יעדער איד גלייך איבער – בתכלית השלימות, „ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין“⁴, אין דעם המשך פון „כל ימי חיך“ בימות המשיח, און

עולם כמנהגו נוהג לעת"ל גם בארץ ישראל.

ה. בספר עבודת הקודש³⁴ מסביר ש„עולם כמנהגו נוהג“ היינו שהקב"ה לא יחדש דברים חוץ מן הטבע; כל הענינים שבבריאה יהיו „על טבעם ושרשם כמו שהיו בתחלת הויתם ובריאתם“³⁵, וממילא אין סתירה מדרשת התו"כ הנ"ל אשר „העץ עתיד להיות נטוע ועושה פירות בן יומה“ ועוד מרו"ל כיו"ב – כי בזה לא יתחדש דבר שאינו בגדר הטבע, כיון שבתחלת הבריאה כך היתה הנהגת הטבע ש„עושה פירות בן יומה“³⁶.

עפ"ז יש לומר גם בנוגע לשני הענינים שבפרשתנו – „והשבתי חי' מן הארץ“ ו„אילני סרק יעשו פירות“ שלדעת הרמב"ם אינם ביטול דבר ממנהגו של עולם, שהרי כך הי' המצב בתחלת הבריאה קודם חטא עה"ד שכל האילנות נשאו אז פירות ושום חי' לא הויקה³⁷;

אלא שע"י חטא עה"ד שאמר הקב"ה „וקוץ ודרדר תצמיח גו"מ“³⁸ נעשו חלק

ב) בימי בן כוזיבא ש„דימה הוא ר' עקיבא) וכל חכמי דורו שהוא המלך המשיח³² – „דימה“ עד כדי שהלכו למלחמה (פקו"ג) ע"פ ציווי (שמוזה מוכיח הרמב"ם³³ שהמלך המשיח אינו צריך לעשות אותות ומופתים ושגם בימי יהא עולם כמנהגו נוהג, וכדלקמן סעיף יו"ד) לא אירעו הנסים גם לא בארץ ישראל.

ולכן מסתבר לומר, שלדעת הרמב"ם

(31) ואולי יל"פ כוונת הרדב"ז שזה יהי' בא"י לא בתור ביטול מנהגו של עולם כ"א רק נס דבני" בא"י, שענין שנעשה בדרך נס, מוגבל בזמן או במקום אינו ביטול מנהגו של עולם* – ע"ד הזמן וכו' בהיותם במדבר, שירד להם ארבעים שנה רצופות דבר יום ביומו, ומ"מ אינו ביטול מנהגו של עולם, מכיון שזה הי' רק בזמן ומקום מסוים, ובשאר המקומות והזמנים נשאר הטבע בתקפו. וכן זה שא"י היא „ארץ . . צבי“ (ירמי' ג, יט. וראה דניאל יא, מא ובמצו"ד) ובהנמסן עה"ג ר"ה יג, א) בזמן שיושבי' עלי' – רווחא, ובזמן שאין יושבי' עלי' – גמדה (גיטין נו, א. ועוד); ועשרה נסים שנעשו לאבותינו בביהמ"ק (אבות פ"ה מ"ה – הפרק דשבת זו (תשמ"ה)) – שכ"ז אינו ביטול מנהגו של עולם, אלא נס המחודש מפני דבר שנתחדש. ועד"ז – והשבתי חי' רעה מן הארץ. וצ"ע בהא שאבני א"י ככידות מאבני חו"ל (כתובות קיב, סעיף ותודיה רב חנינא שם. ערוך ערך תקל. ריטב"א כתובות שם) – אבל דוחק לפרש כן, שתהי' הנהגה קבועה ותמידית בא"י בימיהו"מ – באופן של נס ולא – ביטול מנהגו של עולם). (32) ל' הרמב"ם ה' מלכים פי"א ה"ג. (33) שם.

(34) ח"ב פל"ח.
(35) ל' עבודת הקודש שם.
(36) עיי"ש בארוכה.
(37) רמב"ן פרשתנו כו, ו. וראה גם רמב"ן דרשת תורת ה' תמימה (ירושלים תשכ"ג) ע' קנדר"ה.
[משא"כ „וגר זאב עם כבש“ (שמפרש הרמב"ם שהוא משל) – י"ל דס"ל להרמב"ם (משא"כ להרמב"ן) שהוא ביטול מנהגו של עולם, לפי שגם קודם החטא, כשלא הי' חיות רעות בעולם, היו בע"ח טורפים זא"ז בשביל מזונם (אבל לא להזיק) ולא הי' מצב של „וגר זאב עם כבש“, ואכ"מ. ועצ"ע].
(38) בראשית ג, יט.

(1) סנהדרין צו, ב.
(2) ראה ב"ב עד, ב ואילך. פסחים קיט, ב. ועוד.
(3) ברכות יב, ב.
(4) ויק"ר פל"ב, ה. וש"נ.

(* ועפ"ז בטלה התמי' על הרמב"ם ממש"ו (מיכה ז, טו): כימי צאתך מארמ"צ אראנו נפלאות.

הוספה בשורת הגאולה

נז.

דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות והוא הוא דור הראשון של הגאולה – כהודעת והכרזת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, יוסף שבדורנו (ע"ש יוסף הראשון שהודיע והכריז ש"אלקים פקד יפקוד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב"¹), שכבר נשלמו כל מעשינו ועבודתינו, וכבר כלו כל הקיצין וכבר עשו תשובה, וכבר נסתיימו כל ההכנות ובאופן ד"הכנה רבתי", והכל מוכן לסעודה² דלעתיד לבוא, לויתן ושור הבר³ ויין המשומר⁴.

(משיחות עשרה בטבת (יהפך לשמחה), וש"פ ויחי, י"ד טבת תשנ"ב)

- 1) פרשתנו נ, כד.
- 2) ע"פ ל' חז"ל – אבות פ"ג מט"ז. סנהדרין לה, א ובפרש"י.
- 3) ראה ב"ב עה, א. ויק"ר פי"ג, ג.
- 4) ברכות לד, ב. וש"נ.

לקוטי

בחוקותי ב

שיחות

מהאילנות אילני סרק³⁹ ובמקצת חיות הוטבעה נטיה טבעית להזיק³⁷.
אך מאחר ובימות המשיח עתיד העולם להגיע לאותו מצב שעמד בו קודם חטא עה"ד⁴⁰, יהא זה טבעו ו"מנהגו של עולם" באותו הזמן⁴¹.
ו. ויש לקשר הדבר עם עוד שינוי (עיקרי) נוסף בין לשון התו"כ ולשון הגמרא: בתו"כ הלשון "אילני סרק עתידים להיות עושים פירות", ואילו בגמרא הלשון "שיטענו פירות".

ו. ויש לקשר הדבר עם עוד שינוי (עיקרי) נוסף בין לשון התו"כ ולשון הגמרא: בתו"כ הלשון "אילני סרק עתידים להיות עושים פירות", ואילו בגמרא הלשון "שיטענו פירות".
"עושים פירות" (וכתו"כ) משמעו שאילני הסרק יוציאו פירות כמו שכל אילני המאכל "עושים פירות", משא"כ לפי הגמרא יהי באופן של "יטענו", היינו לא גידול רגיל של אילן, כי אם "טעינה" של דבר שבעצם אינו שייך להם

ו. ויש לקשר הדבר עם עוד שינוי (עיקרי) נוסף בין לשון התו"כ ולשון הגמרא: בתו"כ הלשון "אילני סרק עתידים להיות עושים פירות", ואילו בגמרא הלשון "שיטענו פירות".
"עושים פירות" (וכתו"כ) משמעו שאילני הסרק יוציאו פירות כמו שכל אילני המאכל "עושים פירות", משא"כ לפי הגמרא יהי באופן של "יטענו", היינו לא גידול רגיל של אילן, כי אם "טעינה" של דבר שבעצם אינו שייך להם
[וחילוק זה הוא בהתאם לחילוק בפסוקים שמהם הענין נלמד: בתו"כ ילפינן מן הפסוק (שבפרשתנו) "ועץ השדה יתן פריו" דהיינו נתינה רגילה של עצי השדה, אבל הגמרא לומדת מכפל ושינוי לשון הכתוב: "כי עץ נשא פריו תאנה וגפן נתנו חילם" וכפרש"י: "מדכתיב תאנה וגפן נתנו חילם הרי עץ פרי אמור מה ת"ל כי עץ נשא פריו אף

ו. ויש לקשר הדבר עם עוד שינוי (עיקרי) נוסף בין לשון התו"כ ולשון הגמרא: בתו"כ הלשון "אילני סרק עתידים להיות עושים פירות", ואילו בגמרא הלשון "שיטענו פירות".
"עושים פירות" (וכתו"כ) משמעו שאילני הסרק יוציאו פירות כמו שכל אילני המאכל "עושים פירות", משא"כ לפי הגמרא יהי באופן של "יטענו", היינו לא גידול רגיל של אילן, כי אם "טעינה" של דבר שבעצם אינו שייך להם
[וחילוק זה הוא בהתאם לחילוק בפסוקים שמהם הענין נלמד: בתו"כ ילפינן מן הפסוק (שבפרשתנו) "ועץ השדה יתן פריו" דהיינו נתינה רגילה של עצי השדה, אבל הגמרא לומדת מכפל ושינוי לשון הכתוב: "כי עץ נשא פריו תאנה וגפן נתנו חילם" וכפרש"י: "מדכתיב תאנה וגפן נתנו חילם הרי עץ פרי אמור מה ת"ל כי עץ נשא פריו אף

ו. ויש לקשר הדבר עם עוד שינוי (עיקרי) נוסף בין לשון התו"כ ולשון הגמרא: בתו"כ הלשון "אילני סרק עתידים להיות עושים פירות", ואילו בגמרא הלשון "שיטענו פירות".
"עושים פירות" (וכתו"כ) משמעו שאילני הסרק יוציאו פירות כמו שכל אילני המאכל "עושים פירות", משא"כ לפי הגמרא יהי באופן של "יטענו", היינו לא גידול רגיל של אילן, כי אם "טעינה" של דבר שבעצם אינו שייך להם
[וחילוק זה הוא בהתאם לחילוק בפסוקים שמהם הענין נלמד: בתו"כ ילפינן מן הפסוק (שבפרשתנו) "ועץ השדה יתן פריו" דהיינו נתינה רגילה של עצי השדה, אבל הגמרא לומדת מכפל ושינוי לשון הכתוב: "כי עץ נשא פריו תאנה וגפן נתנו חילם" וכפרש"י: "מדכתיב תאנה וגפן נתנו חילם הרי עץ פרי אמור מה ת"ל כי עץ נשא פריו אף

(42) ראה חדא"ג כתובות שם.

(43) פ"ה, ט.

(43*) בירושלמי כלאים פ"א ה"ז (לפי הפ"מ), לב' המ"ד היו אילני סרק בתחלת הבריאה שלא נשאו פירות, אלא שלחך מ"ד בזה שהוציא אילני סרק, "עברה על גזרותיו של הקב"ה" ולחך מ"ד "שמחה בציווי והוסיפה אילני סרק" – "שהן צריכין לתשמישו של אדם לעצים ולבנין". וראה מראה הפנים לירושלמי שם. מפרשים לבר"ר שם.

וראה בהנסמן לעיל הערה 39.

(44) בר"ר שם.

(45) בראשית א, יא.

שהוא נטוע בו ביום עושה פירות", ועד"ו ענין, "העץ עתיד להיות נאכל" שיהי' כדרך שהי' בימי אדה"ר וכדיליף מ"עץ פריי"⁴⁵,

משא"כ הגמרא ס"ל כהדיעה⁴⁶ שבתחלת הבריאה לא נשאו אילני סרק פירות, ואם כן, לעתיד ישאו פירות יהי' זה שינוי של חידוש, ולכן הוא באופן של "יטענו", "נשא פריו", לא באופן הרגיל והטבעי.

ז. אולם כד דייקת שפיר אי אפשר לומר כן מכמה פנים:

א) אין הפירוש בתו"כ (שבאילני סרק יתכן השינוי (וכך יהי' בהם) לעתיד משום שכן הי' בתחלת הבריאה מחורר:

בענינים שלפני זה בפסוק נאמר בתו"כ להדיא שהוא "כדרך שעשתה בימי אדה"ר" ונלמד מלשונות הפסוקים בימי אדה"ר (במעשה בראשית), ואילו גבי אילני סרק לא אמרו בתו"כ שהוא "כדרך שעשתה בימי אדה"ר" (וכיו"ב) אלא נלמד מקרא שבפרשתנו, "ועץ השדה יתן פריו" (דקאי בדלעת"ל).

ב) אפילו נימא שהנאמר בתו"כ "כדרך שעשתה בימי אדה"ר" קאי גם על אילני סרק⁴⁷ והוא כדעת ר"פ שכך הי' גם בתחלת הבריאה, עדיין אינו

(46) כ"ה בפשטות לדעת ר"י בר"ש - בב"ר שם. ולהירושלמי כ"ה לכו"ע (כבהערה *43).
(47) והיינו שמ"ש לפנ"ז, "לא כדרך שהיא עושה עכשיו אלא כדרך שעשתה בימי אדה"ר" היא הקדמה כללית, ואח"כ מפרט הפרטים, ומנין שהעץ עתיד להיות נטוע. . בן יומה. . מנין שהעץ עתיד להיות נאכל כו' ומנין שאף אילני סרק כו". אבל ראה רמב"ן בראשית א, כט

מספיק, שהרי לדעת ר"פ שמצד הבריאה עצמה היו צריכים להיות (מצד ציווי הקב"ה) אילני סרק, אלא שהארץ שינתה מהציווי ואילני הסרק נשאו פירות (ולאחר החטא התבטל השינוי), יוצא ש"מנהגו של עולם" (מצ"ע) הוא להיפך⁴⁸, שיהיו אילני סרק.

ג) ובכלל, קשה לפרש כן דעת הרמב"ם, שהרי מתוכן והמשך דבריו מוכח ששולל לא רק חידוש במעשה בראשית, היינו דבר שלא הי' כלל במעשה בראשית, כי אם גם ביטול "דבר ממנהגו של עולם"⁴⁹ (אלא "עולם כמנהגו נוהג"),

וזה ברור שעניני השינויים הנ"ל אינם "מנהגו של עולם";

פירוש "מנהגו של עולם" הוא כהנהגת העולם בפועל בקביעות, ואין נפק"מ כלל מתי נקבעה הנהגה זו, בתחלת הבריאה ממש או לאח"כ⁵⁰; לאחר שכך נקבע בטבעם של אילני סרק שלא יוציאו פירות ושל חיות רעות שיזיקו, וכך היא הנהגתם של אילנות וחיות אלו אלפי שנה ללא שינוי, הרי

(בסופו) דלא הי' כן (שהעץ נאכל) לפני החטא. וכ"ה לפרש"י בראשית (שם, יא) שבוה קלקלה, "ולא עץ פרי".

(48) אף שלהרמב"ן (בראשית א, יא) ועוד הוא כדלעיל ס"ה"ו, שבטבע מתחילה עשו גם אילני סרק פירות.

(49) ועפ"ז מובן ב' הלשונות ברמב"ם שם. ומה שכתבם בסדר זה דוקא - י"ל שהם בסדר דוו ואצ"ל זו. וראה לשונו בפ"א ריש ה"ג הובא לקמן בפנים ס"י.

(50) והרי אפי' כללות ההנהגה הטבעית שנקבעה באופן ש"לא ישבותו" נעשתה רק אזור המבול (נת, ח, כב).

המקדש דלעתיד: הפירוש בזה הוא (לא שמה ש"יגלה ויבוא משמים" סותר ל"משיח בונה מקדש" אלא) שמצד גדר ההלכה, ענין בנין ביהמ"ק הוא חיוב מצוה על ישראל, וכמש"נ ועשו לי מקדש⁹⁹, ולכן פוסק הרמב"ם שמשיה - שעל ידו, חוזרין¹⁰⁰ כל המשפטים בימיו כשהיו מקודם" ומונין מלך (ואח"כ) בונה ביהמ"ק¹⁰¹ - מלך המשיח יבצע את מצות בנין ביהמ"ק;

והמצב של "זכו" פועל הוספה, שבתוך ה"מקדש דלמטה" יבא ויתלבש ה"מקדש דלמעלה" ש"יבא ויגלה משמים"¹⁰²].

י"ט. ועפ"ז מובן ההכרח לתקופה השני' שבימות המשיח, כי לאחר ביאת המשיח (באיזה אופן שהוא) שלא יהי' לישראל "נוגש ומבטל"¹⁰³ ש"אינן מניחות להן לעסוק בתורה ובמצות כהוגן"¹⁰⁴, ואדרבה יהיו "פנויין בתורה וחכמתה"¹⁰⁵ עד שאפילו "עסק כל העולם (כל האומות) יהי' "לדעת את ה'

בלבד ולפיכך יהיו ישראל חכמים גדולים כו' כמים לים מכסים"¹⁰⁵, שזהו שלימות המצב של "זכו" - הרי שזה יביא בהכרח תקופה (שני') (בימות המשיח גופא) בה יהי' ביטול מנהגו של עולם, ההנהגה הנסית (כולל הענין היסודי - כלשון הרמב"ם¹⁰⁶ - תחיית המתים).

ולכן, בספר היד, שבו מסביר הרמב"ם את גדרו של משיח וביאתו ע"פ הלכה, הוא מסביר איך יהי' מצב העולם בזמן ואופן של "עולם כמנהגו נוהג" (בהתאם לענינו וגדרו של משיח);

אבל באגרת תחיית המתים הוא מוסיף (ביאור בספר היד) כי "אין דברנו זה החלטי" שהרי במצב של "זכו" הרי עוד בהיותם בגלות תהי' בפועל, מיד בתחלת הגאולה הנהגה מיוחדת מלמעלה של ביטול מנהגו של עולם, וכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות¹⁰⁷.

(99) ראה רמב"ם הל' ביהב"ח בתחלתו; ועשו לי מקדש כו' בנין העתיד להבנות כו'.

(100) רמב"ם הל' מלכים רפ"א.

(101) רמב"ם הל' מלכים בתחלתו. וראה לקו"ש חט"ו ע' 304 והערה 49 שם.

(102) ראה גם לקו"ש ח"ח ע' 418 ואילך ובהנסמן שם.

(103) רמב"ם הל' מלכים פ"ב ה"ד.

(104) רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב.

(105) רמב"ם סוף הל' מלכים. וראה לקו"ש חכ"ו ע' 246 ואילך.

(106) פיה"מ בהקדמתו לפ' חלק; הוא יסוד מיסודי משה רבינו ע"ה. ובתרגום קאפח: מיסודות תורת משה רבינו. וראה לעיל הערה 61 המשך לשונו.

(107) מיכה, ז טו. וראה חז"א השמטות סכ"ה.

אוה"ת להצ"צ (נ"ך כך א') ע' תפז סק"ז-ח.

מקומות איתאי⁹¹ שהמקדש השלישי „בנוי ומשוכלל הוא יגלה ויבוא משמים”⁹² ובמק”א נאמר⁹³ (וכן פסק הרמב”ם⁹⁴) שמשׁיח בונה מקדש;

זהו תלוי בשני אופני גאולה הנ”ל, אם „זכו” הרי „יגלה ויבוא משמים” משא”כ אם „לא זכו” יהי’ הבנין בידי אדם⁹⁵ (ע”י משיח⁹⁶).

וזה שבס’ היד, ספר „הלכות הלכות” פסק הרמב”ם שלא יהי’ ביטול דבר

91 פרש”י סוכה מא, סע”א. ר”ה ל, סע”א. וכו”ה בתוס’ סוכה שם. שבועות טו, ריש ע”ב ד”ה אין, ומסיים, „וכן מפרש במדרש תנחומא” (וי”ל שהכוונה לתנחומא פקודי יא). וח”א כח, א. ח”ב נט, סע”א. קח, סע”א. ח”ג רכא, א. יל”ש תהלים רמו תתמא בסופו, תתמח בסופו. וראה תנחומא (באבער) בראשית יז (בסופו).

92 ל’ רש”י סוכה שם.
93 ירושלמי מגילה פ”א הי”א. ויק”ר פ”ט, ו. במדב”ר פ”ג, ב. וראה גם ירושלמי פסחים פ”ט ה”א (תוספתא פסחים פ”ח, ב) – לגי’ ופי’ המניח מצוה שפ.

94 הל’ מלכים רפ”א ובסופו.
95 ע”פ מתורצת ג”כ הדיעה הנ”ל שהמקדש יגלה ויבוא משמים, ולכאורה: הרי מסופר במדרש (בר”ר ספס”ד) ש,בימי ריב”ח גורה מלכות הרשעה שיבנה ביהמ”ק הושיבו כו’ והיו מספקין לעולי גולה כסף וזהב וכל צרכם כו’” כדי לבנות ביהמ”ק (ולא ציפו שיגלה ויבוא משמים) – ותמוה דעה הנ”ל, שה”ז מעשה רב שיבנה בידי אדם (וראה גם מנ”ח מצוה צה) –

אלא דבימי ריב”ח ה’ מצב דלא זכו (וכדמוכה מזה גופא שהיו זקוקים לזה שתגור מלכות הרשעה), ולכן ה’ ביהמ”ק נבנה ע”י בנ”א דוקא. 96 כלשון הרמב”ם שם. והוא דעת ר’ אליעזר בויק”ר ובמדב”ר שם – משא”כ בשאר מקומות הנ”ל (הערה 93) לא נאמר שיהי’ ע”י משיח דוקא. ובוה מתורץ זה שבימי ריב”ח רצו לבנות ביהמ”ק בלא משיח – כי זה שמשׁיח (דוקא) יבנה ביהמ”ק הוא חידוש התלמידות – ר”א שיהי’ לאחר זמן ריב”ח.

זה מנהגו של עולם, ובודאי ששינוי שנעשה בהם היפך הנהגתם זו הוא ביטול דבר ממנהגו של עולם.

(שבודאי אין מקום לומר שטבעם דאיני סרק לא נשתנה, ואף בזה”ז הם בכלל אילנות עושים פירות אלא שמסיבה חיצונית (גזירת הקב”ה) אינם מוציאים פירות בפועל⁵¹ (ועד”ז בבע”ח); אלא שפירוש הדבר הוא שלאחר חטא עה”ד בטל טבעם הקודם⁵², ובוה”ז הם אילני סרק בטבעם (וחיות טורפות)).

ה. ויובן כ”ו בהקדם תוספת ביאור בדעת הרמב”ם:

דהנה מש”כ הרמב”ם שבימות המשיח עולם כמנהגו נוהג, לכאורה הוא משום שסובר, כהדעה שמביא⁵³, ש„אין בין העוה”ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד” וכדברי שמואל בגמרא⁵⁴.

וכבר הקשה הלחם משנה⁵⁵ שזה סותר לכאורה דברי הרמב”ם עצמו:

א) איתא בגמרא⁵⁴: „ואמר ר’ חייא בר אבא א”ר יוחנן כל הנביאים כולן לא נתנבאו אלא לימות המשיח אבל לעולם הבא עין לא ראתה אלקים

וכו”ל.

ט. ויש לומר הביאור בזה, דהנה

51 ועד”ז כשאין מטר יורד.
52 וי”ל שלכן מותר להרכיב אילני סרק זה על זה אע”פ שאינו מינו (רמ”א י”ד סרצ”ה ס”ו). וראה שם ס”ג וש”ך שם סק”ג. וכ”ה לדעת הרמב”ם – ראה מראה הפנים לירושלמי שבהערה *43) – כי בזה”ז אין בהם כלל הכח והטבע לעשות פירות, ולעת”ל יהי’ זה חידוש וביטול טבעם של עכשיו.

53 הל’ מלכים פ”ב ה”ב. הל’ תשובה ספ”ט.
54 ברכות לד, ב.
55 הל’ תשובה פ”ח ה”ז.
56 ישע”י סד, ג.
57 הל’ תשובה שם, וכן בפיה”מ סנהדרין פ”י (בהקדמתו ד”ה ועתה אחל) הביא מאמר דר”ח ב”א אר”י וגם הא דאין בין העוה”ז כו’.
58 שבת סג, א.
59 הל’ שבת פ”ט ה”א. (משיעורי הרמב”ם דשבוע זה (תשמ”ה) – בהחלוקה דג”פ ליום).

97 ברכות לג, ב.

98 רמב”ם הל’ תשובה רפ”ה.

לכאורה תמוה איך כתב הרמב"ם שלימות המשיח לא יבטל דבר ממנהגו של עולם ולא יהא כל חידוש במעשה בראשית, והלא אחד מ"ג העיקרים⁶⁰ הוא „תחיית המתים“⁶¹ (שהיא ביטול מנהגו של עולם וחידוש במעשה בראשית)?

בשלמא להשיטות⁶² שעולם התחי הוא עולם הבא (ותכלית שלימות השכר הוא לנשמות בגופים) – הרי שתחיית המתים היא ענין בפ"ע, ולא „חלק" מימות המשיח;

אך לפי שיטת הרמב"ם⁶³, שעולם הבא הוא עולם הנשמות (כלי גופים) ועולם התחי אינו תכלית שלימות השכר, אלא שתחיית המתים תהי' בזמן תקופת ימות המשיח לפני שהנשמה תגיע לעולם הבא – נמצא, שלפי שיטת הרמב"ם יהי' חידוש במעשה בראשית (תחיית המתים) בימות המשיח.

60 פיה"מ להרמב"ם סנהדרין שם בסוף הקדמתו.

61 ועד שהכופר בזה אין לו חלק לעוה"ב (משנה סנהדרין שם. רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ו. ובפיה"מ שם ד"ה ועתה אחל: ואין דת ולא דבקות בדת יהודית למי שלא יאמין זה).

62 ראה ראב"ד הל' תשובה פ"ה ה"ב ובכ"מ שם. רמב"ן בשער הגמול. וכ"ה ההכרעה בתורת החסידות – ראה לקו"ת צו טו, ג. ש"ש סה, סע"ד. דרמ"צ יד, ב (ו"כ"ה האמת ע"פ הקבלה). וראה תשובות וביאורים* (קה"ת, ברוקלין, תשל"ד) ס"א ע' 57 הערה 23. וש"נ.

63 הל' תשובה שם. פיה"מ סנהדרין שם. אגרת תחיית המתים (אות ו'). וראה עבודת הקודש ח"ב פמ"א בארוכה.

ואיך אפשר לומר שבימות המשיח לא יבטל דבר ממנהגו של עולם? ונראה שס"ל להרמב"ם שיש ב' ענינים בשני זמנים שונים: יש ענין וזמן בימות המשיח שקשור עם ביאת המשיח, ויש עוד ענין וזמן נוסף, שיתנוסף לאחזר תקופת התחלת ימות המשיח, שבו יתוספו הנהגות, דברים שיעשה הקב"ה, באותו זמן, לרבות עניני שינוי מנהגו של עולם⁶⁴, וזה יהי' כאמור בתקופה מאוחרת יותר⁶⁵ בימות המשיח גופא⁶⁶.

י. ועפ"ז מובן מה שהרמב"ם לא

64 עפ"ז יומתק זה שהרמב"ם מפרט בפ"א שם (הובא לקמן בפנים סיו"ד): „אל יעלה על דעתך שהמלך המשיח צריך לעשות אותות ומופתים ומחדש דברים בעולם או מחי' מתים" – כי נקט הכא כל הדברים שאכן יהיו ס"ס בימות"מ (כמו שתהי' תחיית המתים), אלא שכ"ז הוא ענין נוסף שיהי' בזמן לאח"ז בימות"מ גופא, ואי"ז ענינו של המלך המשיח וימות"מ בתקופה הא' כפפנים. ולהעיר מפרקי הצלחה להרמב"ם: וזאת היא רא"י גמורה על שתה"מ נתלית במשיח.

65 ומ"ש הרמב"ם באגרת תחיית המתים שם: אלא יהי' את המתים בחפצו ורצונו כאשר ירצה ולמי שירצה או בימות המשיח או לפניו או כו' – אינו חולק על מרו"ל בכ"מ שתה"מ תהי' בזמן מסוים*, כ"א כוונתו שביכולת ה' להחיות המתים (כאשר ירצה) בכל זמן שירצה, וכמובא בנ"ך וש"ס וכי'.

66 גם בשל"ה (כג, ב) ביאר שלדעת שמואל תהיינה ב' תקופות. אבל כתב, „כי אפשר שכוונת שמואל הוא עד כלות אלף הששי הזה אבל אח"כ מודה שמואל לכל מה שאמרנו*", היינו באלף ה'. וממשיך, „ואפשר אף באלף הששי מודה שמואל

* ראה ג"כ חז"א קלט, א. וראה שם קלד, א.

* ו.אף שאמר ופליגא דשמואל, י"ל דפליגא ר"ל יש חילוק כי כל אחד מדבר ענין אחר (של"ה שם).

ומכיון שב' המימרות של רחב"א אר"י באו כאחד, משמע דשייכים אהדדי, היינו שלשיטתו ש„כל הנביאים כולן לא נתנבאו אלא לימות המשיח כו"ו צריך לומר גם ש„כל הנביאים כולן לא נתנבאו אלא לבע"ת כו"ו, לא כר' אבהו (ולא כשמואל).

אולם הרמב"ם אע"פ שכתב „אמרו חכמים כל הנביאים כולן לא ניבאו אלא לימות המשיח כו"ו מ"מ פסקו⁸¹ „אמרו חכמים מקום שבע"ת עומדין אין צדיקים גמורין יכולין לעמוד בו",

ולהנ"ל מובן, שלא אמר רחב"א אר"י שצדיקים גדולים מבעלי תשובה, אלא לשיטתו שגם בתחלת ימות המשיח יהי' ביטול מנהגו של עולם ועל זה „נתנבאו כל הנביאים";

אבל לשיטת הרמב"ם שבתחילת ימות המשיח עולם כמנהגו נוהג, הרי אי"ז מכריח שצדיקים גדולים מבעלי תשובה⁸².

טז. אלא שלאחרי כל הנ"ל עדיין צריך ביאור: כיון שגדר ימות המשיח (שבא בהמשך לביאת המשיח) קשור לדעת הרמב"ם בכך שעולם כמנהגו נוהג, מדוע מוכרח הדבר שבימות המשיח עצמם תהי' תקופה נוספת שבה ייבטל מנהגו של עולם? ועוד (ועיקר) מהי אותה סיבה נפלאה שתביא ותגרום לחידוש נפלא זה של הנהגת התקופה השני'?

יובן בהקדם דברי הרמב"ם באגרת

81 הל' תשובה פ"ז ה"ד.

82 טעמו של הרמב"ם לפסוק כרב אבהו (וכן מובא בפשיטות בכמה מקומות בדא"ח) – ראה לקו"ש ח"יד ע' 361 ואילך.

תחיית המתים שלו⁸³ שמה שפירש את היעודים דלעתיד (וגר זאב עם כבש וכיו"ב) שהם דרך משל וחידה „אין דברנו זה החלט⁸⁴ כו' שהם משל" ואפשר שיתקיימו כפשוטם⁸⁵.

ולכאורה, לפמשנ"ת (יא"ב) הרי הכרח לפרש את היעודים הקשורים במשיח וביאתו שאינם ביטול דבר ממנהגו של עולם, לפי שגדרו של משיח הוא לפעול בעולם כפי שהוא „כמנהגו נוהג" דוקא כנ"ל?

יז. ויש לומר הביאור בזה:

הנה ידועים דברי הגמ'⁸⁶ לגבי סתירת הפסוקים: „כתיב⁸⁷ וארו עם ענני שמיא כבר אינש אתה וכתב⁸⁸ עני ורוכב על המור, זכו עם ענני שמיא לא זכו עני רוכב על המור" (ועד"ו מתרצת הגמ'⁸⁹ סתירות של פסוקים אחרים וכיו"ב).

ומובן מזה לגבי שאר ענינים שבימות המשיח, שבשעה שישראל יהיו במצב של „זכו" יהיו כל הענינים באופן אחר לגמרי, אופן נסי⁹⁰.

[שזהו אחד מאופני התיווך במחלוקת לגבי בנין המקדש דלעתיד: שבכמה

83 אות ו'.

84 כ"ה בתרגום קאפח. ובתרגום ר' שמואל אבן תיבון „אין דברנו זה גזירה".

85 עיי"ש בפרטיות.

86 סנהדרין צח, א.

87 דניאל ז, יג.

88 זכרי" ט, ט.

89 סנהדרין שם.

90 ראה כו"פ (י"ד סק"י סוף בית הספק);

ואצר בלום לע"י סנהדרין שם – שבוה תלוי ג"כ אם אליהו בא מאתמול לפני ביאת המשיח. וראה רמב"ם הל' מלכים פ"ב ה"ב.

יג. ע"פ הנ"ל יובן גם החילוק בין המאמר בתו"כ והמימרא בכתובות:

הגמרא בכתובות, עתידין כל אילני סרק שבא"י שיטענו פירות, שמורה שזהו אינו ענין טבעי, אלא ענין מיוחד, ובא"י דוקא, מדברת על התקופה הראשונה, שאז - לדעת מ"ד זה בכתובות - יהי חידוש (נס) בארץ ישראל,

ובתורת כהנים שנאמר סתם, אף אילני סרק עתידים להיות עושים פירות" ושכך היא טבע האילנות בכל העולם, מיירי בתקופה השני של ימות המשיח, שאז יחול שינוי של חידוש במעשה בראשית, וממילא ישתנה טבעו (גם) של אילן הסרק להוציא פירות.

יד. ומובן עפ"ז שאין פסקי הרמב"ם סותרים, שמה שכתב, "אין בין העוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכותו בלבד" קאי בתקופה הראשונה של ימות המשיח, ואילו מש"כ, "כל

הנביאים כולן (לא) ניבאו (אלא) לימות המשיח וכו'" קאי בתקופה המאוחרת בימות המשיח.

ואתי שפיר גם מש"כ שהיוצא בכלי זיין בשבת חייב חטאת, כי הפסוק, וכתתו חרבותם לאתים" המדבר על מצב העולם שיהי לעתיד לבא, מפרש הרמב"ם כפשוטו ולא דרך משל בלבד, וזה יהי בתקופה מאוחרת יותר בימיהם"ש, וכיון שבאותה תקופה (עכ"פ) בטלים כלי זיין⁷⁷, הרי זו הוכחה שכלי זיין אינם תכשיטים.

טו. והנה בברכות שם אמרו בהמשך לגמ' הנ"ל (כל הנביאים לא נתנבאו אלא לימיהם"ש כו'): ואמר ר' חייא כו' כל הנביאים כולן לא נתנבאו אלא לבעלי תשובה, אבל צדיקים גמורים עין לא ראתה אלקים וזולתו. ופליגא דר' אבהו דא"ר אבהו מקום שבעלי תשובה עומדין⁷⁸ צדיקים גמורים אינם עומדין⁸⁰.

78 משא"כ בתקופה הא' דימיה"מ, אף שגם אז, לא יהי שם לא רעב ולא מלחמה" (רמב"ם הל' מלכים ספ"ב) - אין ראיה שכלי זיין יבטלו, כי אם, שמכיון, שהטובה תהי מושפעת הרבה וכל המעדנים מצויין כעפר" (כהמשך לשון הרמב"ם שם), לא יהי רעב ומלחמה" בפועל, אבל לא שישתנה טבע בני"א, ויבטלו הכלי זיין. ולהעיר מ"יקומו נא הנערים וישחקו לפנינו" (ש"ב ב, יד) - בכלי זיין (חרב) אבל באופן של שחוק (לראות מי מלומד בשימוש חתרן יותר, ועד שפך דם) ולא מלחמה (מצויד שם ועוד). וראה כלים רפכ"ד.

79 וי"ל דלר' אבהו עין לא ראתה אלקים וזולתך - על בע"ת נאמר.

80 גירסת הרמב"ם (הל' תשובה דלקמן בפנים): אין צדיג יכולין לעמוד, וכ"ה בדק"ס ברכות שם מ, גליון. ובכ"מ בדא"ח, צ"ג אין יכולין לעמוד (שם).

בעונות⁷⁹, כיון שנהרג נודע להם שאינו, ולא שאלו ממנו חכמים לא אות ולא מופת, עכ"ל.

70 וראה גם רמב"ם הל' תעניות פ"ה ה"ג: ודימו כל ישראל וגדולי החכמים שהוא המלך המשיח ונפל ביד הרומיים* ונהרגו כולם.

בהשגת הראב"ד בהל' מלכים: והלא בן כוויבא ה"י אומר אנא הוא מלכא משיחא ושלחו חכמים לבדקו אי מורה ודאין או לא וכיון דלא עביד הכי קטלוהו" (סנהדרין צג, ב). ובנ"כ שם (מגדל עוה, כסף משנה, רדב"ו (בתירוץ שני), לה"מ) תירצו שאגדות חלוקות הן, כי באיכ"ר (עה"פ בלע ה' ולא חמל - ב, ב, וכו"ה בירושלמי תענית פ"ד ה"ה) איתא - דלא כבגמ' - שאומות העולם הרגוהו ולא חכמים, והרמב"ם פסק כדיעה זו.

ואף דאפושי מחלוקת לא מפשינן, ובפרט מחלוקת במציאות - מי הרג את בן כוויבא? י"ל דאין מחלוקת במציאות, לכו"ע (גם לדעת הגמ' והראב"ד) נהרג לפועל ע"י אומות העולם; ולכו"ע (גם להרמב"ם**) היו מחכמי הדור שסברו שאינו משיח, וכמו ר' יוחנן בן תורתא שאמר לר' עקיבא: "עקיבא יעלו עשבים בלחייך ועדיין בן דוד לא בא" (ירושלמי ואיכ"ר שם) והם שלחו לבדוקו אם הוא מורה ודאין, וכשראו שאינו מורה ודאין, ולפי דעתם (משא"כ לדעת רע"ק וכן פסק הרמב"ם) ה"ז סימן שאינו מלך המשיח, ומכיון שעשה מלחמות עם העמים

הביא כל ראיה לדבריו בראש פרק י"ב למש"כ, "אל יעלה על הלב שבימות המשיח יבטל דבר ממנהגו של עולם", כשם שמביא בפרק שלפנ"ו⁸⁰ בענין שמשיח אינו צריך להראות אות ומופת

- וז"ל: ואל יעלה על דעתך שהמלך המשיח צריך לעשות אותות ומופתים ומחדש דברים בעולם או מחי מתים וכיוצא בדברים אלו, אין הדבר כך" שהרי ר' עקיבא חכם גדול מחכמי המשנה ה"י והוא ה"י נושא כליו⁸¹ של בן כוויבא המלך והוא ה"י אומר עליו שהוא המלך המשיח⁸², ודימה הוא וכל חכמי דורו שהוא המלך המשיח, עד שנהרג

לכל מה שאמרנו כו' אמנם הגולדים בקדושה לא ישלוט בהם המות עוד. . . וכן המתים אשר יחיו בביאת משיח כו' אז ישארו חיים וקיימים" (והוא דלא כדעת הרמב"ם).

אבל ע"פ המבואר בפנים מוכרח לומר שגם לדעת הרמב"ם תהי תקופה הב' באלף הששי, ימיה"מ שבזמן הזה. 66* פי"א ה"ג.

67 ולכן שולל הרמב"ם (ע"פ הלכה זו) - מרז"ל בדקוהו ולא ה"י מורה ודאין וקטלוהו (סנהדרין צג, ב), כ"א "שנהרג בעונות" כדלקמן. וראה לקמן הערה 70.

68 המקור ע"ז - וכן מקור ההיתר לחכם גדול (רב מובהק דכל הדור ופרנס דכל הדור - ספרי ס"פ ברכה) - להיות נושא כלים - הרי יתרה מזו הנהגת דוד המלך (ש"א טז, כא). ולהעיר שה"ז מלחמת הצלה דכל ישראל ואה"ק כו', וקרוי לומר שה"י פקודין בגוף המלחמה לבטל (הגזירות) והריגות שיהיו כמה בני"א בחיים*.

69 לא רק בהחזקת משיח". וראה לעיל לסי"ד.

(* ולכן ה"י נושא כליו, ולא משום ש"ה"י אומר עליו שהוא המלך המשיח". ועפ"ז צ"ל דהמשך ל' הרמב"ם "והוא ה"י אומר כו'" ה"ז ענין נוסף.

כי אע"פ ששני פרקים אלו ברמב"ם דנים בשני ענינים שונים, בפרק י"א מדובר על מלך המשיח עצמו ופרק י"ב על מצב העולם בימות המשיח, מ"מ הרי עוסק הרמב"ם בפרק י"ב על מצב העולם ואיך שהוא קשור בביאת המשיח,

וממילא כחה של הראי' שבפרק י"א

לפי שחשב שהוא המלך המשיח אף שלא מורה ודאין (כי סבר כר"ע) ונפלו רבים מבני' וכו' - יש לו דין רודף (ראה סנהדרין עג, א. וש"נ) שצריך להרגו. אבל בפועל אוה"ע הרגוהו. ובסגנון לשון הרדב"ז שם: "ויש לפרש הא דאמרינן בפרק חלק, כיון דחזויהו דלא מורה ודאין קטלוהו כלומר רפו ידיהם ממנו ובאו הגויים והרגוהו"***.

ומחלוקת הרמב"ם והראב"ד בזה היא****: לשיטת הרמב"ם (ע"פ דעת רע"ק) שמשיה אינו צריך לעשות אותות ומופתים - הרי פשוט שנהרג לא מחמת שלא ה' מורה ודאין, שהרי גם מופת זה אינו צריך להראות (בתחילת ביאתו). ולכן כתב, "שנהרג בעונות". והראב"ד שפוסק (ע"פ הגמ' סנהדרין ודעת ר"י בן תורתא) שמשיה צריך לעשות אותות ומופתים מיד בתחילת התגלותו - ס"ל שנהרג מחמת שלא ה' מורה ודאין, ואע"פ שבפועל הרגוהו אוה"ע, גברא קטילא (ע"י פס"ד ב"ד) קטלו (כרדב"ז לעיל) ואולי יתירה מזה - כשאין ב"ד יכולים לקיים עונש שפסקו מקיימין אותו ע"י אחר (טושו"ע חו"מ ס"ב ובנ"כ שם) - משא"כ להרדב"ז דקשה מגט, ש"אם הגוים מעצמן אנסוהו עד שכתב הואיל והדין נותן שיכתוב הרי זה גט פסול" אף שלא בטל (רמב"ם הל' גירושין ספ"ב).

*** (בתשובות וחי' מרב סעד'י אבן דנאן (נדפס בתשובות הרמב"ם פאר הדור סי' רכה, ועוד): ורז"ל אמרו בסנהדרין פ"ח שחכמי ישראל הרגוהו על שאמר שהוא משיח והוא לא ה' מזרע דוד. אבל ראה ברטנורא לרות ד, ו.

**** (ראה כס"מ, דהא דאמרו בפרק חלק אתיא דלא כשמואל כו' ורבינו טובר כשמואל כו'. הדעת'.

לגבי מלך המשיח יפה גם לגבי המדובר בפרק י"ב על מצב העולם בימות המשיח שקשור עם ביאתו, ומהם ש"עולם כמנהגו נוהג"

- שכן אילו ה' גדר, "ימות המשיח" ביטול מנהגו של עולם וחידוש במעשה בראשית, ה' יוצא שזוהו ענינו של משיח; ביאתו של משיח מביאה לידי ביטול מנהגו של עולם וחידוש מעשה בראשית, ואז ה' צ"ל ש"משיח צריך לעשות אותות ומופתים ומחדש דברים בעולם" ובמילא זוהי הבחינה ובדיקת אמיתתו אם הוא משיח (כיון שבזה מתבטא חידושו כנ"ל);

וכיון שמכריח הרמב"ם (מר' עקיבא וכל חכמי דורו בשייכות לבן כוזיבא) שמשיה אינו צריך לעשות אות ומופת, מובן ומוכה מזה שביאת המשיח אינה מביאה בעקבותי' ביטול מנהגו של עולם.⁷¹

71) ומה שאעפ"כ מתחיל ברפ"ב, אל יעלה על הלב שבימות המשיח כו"ו הרי מדייק וכתב (לא, אל יעלה על הדעת", ע"ד הל' בפ"א שם, כ"א) "על הלב" - שאינו בא לשלול קס"ד בדעת שבימות המשיח יבטל דבר ממנהגו של עולם, כ"א אף שבדעת, עד כמה ששכלו ודעתו משיגים מעלת וענין המשיח (ובמילא - דימות המשיח) - אינו שולט ומושל עד לביטול מנהגו של עולם,

ככ"ז אפשר אשר מצד אה"ר ותשוקת הלב להמעלות ד', וישכיל ירום ונשא וגבה מאד" (ישעי' נב, יג. וראה רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב ולקמן כאן. שער האמונה לאדמהאמ"צ פנ"ו ואילך. ביאוה"ז כב, ג) יעלה על לבו שיבטל דבר ממנהגו של עולם. וג"ז בא לשלול. ואכ"מ.

(* ולהעיר שבכת"י תימן גם כאן הלשון "על הדעת".

א. ומובן לפי זה, שאריכות דברי הרמב"ם בפרק י"ב בענין מצב העולם בימות המשיח, כ"ז הוא בענין זמן שבימות המשיח שקשור עם מלך המשיח וביאתו.

היינו, שבפרק י"א מבאר הרמב"ם⁷¹ מהו ענינו של מלך המשיח: "המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד ליושנה לממשלה הראשונה ובונה המקדש ומקבץ נדחי ישראל וחוזרין כל המשפטים כו", שהוא יביא את השלימות במצות והלכות התורה.⁷²

לאחר מכן בפרק י"ב מדבר הרמב"ם על מצב העולם שישרור בהתאם לזה, וכמו שמסיים⁷³ שישראל יהיו "פנויין בתורה וחכמתה כו' ובאותו הזמן לא יהי' שם לא רעב ולא מלחמה כו' ולא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד ולפיכך יהיו ישראל חכמים גדולים וכו'" (ועיקר⁷⁴) שקיום המצוות והלכות התורה יהיו בעולם שכמנהגו נוהג.

יב. ע"פ כהנ"ל תובן גם שיטת הרמב"ם בהבנת פסוקי התורה ומאמרי חז"ל שונים בענין היעודים כו' דלעתיד:

אותם יעודים ונבואות הקשורות במשיח עצמו, מעשיו שלו, ומה

[ומבאר בפירושו את המשל וחידה של הפסוק, "שהיו ישראל יושבין לבטח עם רשעי עכו"ם", ואע"פ שממשיך "וכן כל כיוצא באלו הדברים בענין המשיח הם משלים" ואינו מפרש את הנמשלים, ואדרבא מסיים, "ובימות המשיח יודע לכל לאיזה דבר ה' משל", כי עיקר כוונתו להסביר שבפסוק זה שבא בהמשך ל"ויצא חוטר גו" מבואר ענינו של משיח, שלא יהיו לישראל שום בלבולים מאוה"ע ובמילא, "יהיו פנויין בתורה וחכמתה" כו'⁷⁵];

משא"כ פסוקי ומאמרי רז"ל שאינם באים בהמשך למשיח וביאתו, אלא מדברים על נבואות ויעודים שהיו לעתיד לבא, כולל גם האמור לעיל: "והשבתי חי' רעה מן הארץ" ומרז"ל הנ"ל, "אילני סרק עתידיים להיות עושים פירות" אכן מפרש הרמב"ם שאינם משל אלא כפשוטם, וזה יהי' בתקופה מאוחרת יותר (תקופה בימות המשיח גופא)⁷⁶.

* 71) ה"א.

72) ראה בארוכה לקו"ש ח"ח ע' 277 ואילך. וש"נ.

73) פ"ב ה"ד"ה.

74) להעיר משני הפירושים בענין: והנשיאים הביאו (יומא עה, סע"א. תיב"ע ויקהל לה, כו רבינו בחי' שם). פרש"י שם מספרים נשא ז, ג. ועוד: חטים שירדו בעבים (מנחות סט, ב. רש"י ותוס' שם). ועוד.

75) ישעי' יא, א ואילך.

76) ולהעיר מדויק לשון הרמב"ם, "וכן כל כיוצא באלו הדברים בענין המשיח (ולא בימות המשיח) הם משלים".

77) ומה שהרמב"ם כתב בפירושו המשניות (סנהדרין בהקדמה לפ' חלק) דמחז"ל שבת (ל, סע"ב) עתידה א"י שתוציא גלוסקאות וכלי מילת, הפי' "לפי שבנ"א אומרים כשימצא אדם דבר מוכן ומזומן פלוני מצא פת אפיו ותבשיל מבושל